

Frederiksborghesten, indsaar og indser, at der var begaaet en Fejl ved Stutteriets Ophævelse. Thi Frederiksborghesten trænger til at træneres, for at den kan vedligeholde den høje Gang, det, der udmærker Frederiksborghesten. Den Omstændighed, at den gennem Tidernes Løb er bleven saa godt træneret paa Stutteriet, har medført, at den har faaet denne udmærkede Gang, som har gjort den bemærket ikke alene i Landet, men ogsaa i Udlandet. Der er ogsaa fremkommet en Race med tydeligt Racepræg. Det viser sig bedst, naar man ser paa den bornholmske Hest. Den Hest, som først kom til Bornholm, var Hingsten „Frode“, og den har sat sit Præg paa den bornholmske Hest, hvilket man nu kan se efter ca. 30 Aars Forløb. Det er et Bevis for, at der var en bestemt Race i Frederiksborghesten og noget virkelig godt ved den. Man ser jo ogsaa, at i den nyere Tid har Staten fundet det nødvendigt at støtte Bestræbelserne for at faa vore Remonteheste her i Landet. Der er indkøbt fremmede, østpreussiske Heste og senere engelske Fuldblods. Som jeg sagde før, man klagede over, at Frederiksborghesten var for lille, man vil have Størrelse og Masse, og det fik man paa den Maade, men det sker paa Gangens Bekostning. At der trænges til en saadan Hesteopdrætningsanstalt, som er foreslaaet i Forslaget, er jo ogsaa ganske sikkert. Vi have set i den senere Tid, at nogle Mænd have slaaget sig sammen og have dannet en Opdrætningsanstalt for Heste. Man maa virkelig prise de Mænd, at de gøre, hvad de kunne, for at redde, hvad der kan reddes, thi Frederiksborgavlens er i og for sig i Omfang Jydeavlens langt underlegen. Det er kun en ringe Del af Landet, hvor der avles Frederiksborgheste, og det maa derfor paaskønnes, at disse Mænd have taget denne Sag op og have søgt at redde, hvad der kunde reddes, hvis den ikke inden ret længe skal blive knust af den jydsk Masse. Jyderne ere jo de fleste, og da de fleste altid have den største Magt, er der Fare for, at de paa en Maade ville knuse Frederiksborghesten. Jeg vilde betragte det som noget meget slemt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk, hvis Frederiksborgavlens skulde dø hen, da vi have et saa godt Materiale, som vi i Virkeligheden have. Der kan naturligvis tvistes om, hvor mange Hesteopdrætningsanstalter vi skulle have i Landet, om vi skulle have 10 eller færre. Hvis Jyderne ikke skulde synes om at faa nogen Hesteopdrætningsanstalt, er

der jo intet i Vejen for, at de kunne blive fri. Men jeg haaber, at det Udvalg, som faar med denne Sag at gøre, i sine Forhandlinger vil komme til det Resultat, at vi kunne faa een Opdrætningsanstalt i hvert Tilfælde for Frederiksborghesten, for at der kan reddes, hvad reddes kan. Det Spørgsmaal, hvor meget der skal tilskydes til hvert Dyr og under hvilke Betingelser, er noget, som Udvalget kan underhandle om. Jeg vil altsaa bede om, at der bliver taget velvilligt paa denne Sag, saa at vi beholde det, som i Virkeligheden er godt.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg slutte; der var maaske andre Spørgsmaal, jeg kunde have Lyst til at omtale, men da de allerede delvis ere berørte af andre Medlemmer, som have haft Ordet, skal jeg for at undgaa at komme ind paa Gentagelser, indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

H. Jørgensen: Efterhaanden som Forhandlingerne skride længere og længere frem, er det vanskeligere og vanskeligere at undgaa Gentagelser. Jeg skal nøjes med at omtale et Par enkelte Paragraffer, nemlig §§ 18 og 19, som den sidste arede Taler berørte. De ere jo blevne kritiserede fra forskellige Sider, men det synes jeg ikke har været berettiget. Jeg kan forstaa, at de arede Repræsentanter for Jylland ere noget — jeg ved ikke, om jeg skal sige skeptiske eller — misundelige paa os Sjællændere over, at vi skulle faa noget af det. Jyderne ere jo Hestekendere og have langt det bedste Materiale at arbejde med og have lettere ved at undvære denne Støtte end vi her paa Sjælland. Det forekommer mig, at naar Hestebestanden i de sidste Aar, hvor der er sat saa meget ind derpaa, ikke er kommen saa langt frem, som det er ønskeligt, har Grunden været, at vi ikke have haft nogen ordentlig Samling paa Hopperne, og det har selvfølgelig gjort sig mest gældende paa Sjælland, hvor vi i det hele ikke ere saa langt fremskredne i den Henseende. Selv om maaske en eller anden har en Hoppe, der er god, er det vanskeligligt at faa den til en Hingst, som passer, for der er ikke stort Udvalg af Hingste. Jeg tror derfor, at de to Paragraffer ville være til stor Gavn for mange, saa jeg maa sige, at jeg er glad ved dem og gerne vil bidrage til, at vi maatte faa dem vedtagne, naar Løven en Gang skal ud.

Naar jeg derimod ser paa Fordelingen af Hopperne til de forskellige Provinser, kan jeg ikke undlade at udtale min For-